

◆ L'HORA NOVA ◆

INGENUAMENT

La rebel·lió militar de juliol, en ésser esclafada pel poble, creà immediatament el perill de la intervenció estrangera a Espanya. Els derrotats sabien, però, que acceptaven un ajut que no podia ésser desinteressat, ja que no existia afinitat ideològica, ni cap afecte que pogués solidaritzar en una causa comuna, els tradicionals espanyols amb els anticristians germànics i els ateus italians. Cal convenir que les armes, avions i homes que Itàlia i Alemanya portaven a la península, es destinaven per a provocar la derrota d'Espanya, i no per ajudar la causa de Franco. El nostre país oferia unes possibilitats de conquesta per als Estats feixistes, i aquests aprofitaren l'ocasió per entaular uns negocis que, per altra part, tampoc han trobat entrebancs degut a la feble oposició de les democràcies. S'ha de dir que el joc internacional, per als rebels, en el sentit d'ajut de l'exterior, els ha estat favorable; encara, però, que s'han vist forçats a admetre sense regateigs les factures presentades pels seus amics (1). La República, mentrestant, amb sacrifici i amb dolor, ha refet el gran edifici de la democràcia espanyola, i enmig de tots els obstacles es va obrint camí a passos segurs. Ara qualsevol pertorbació que es produeixi en el terreny de la diplomàcia, ja que no ha de causar-nos cap mal; ans encara serà un motiu per a confondre els nostres enemics. Hi ha símptomes a la vista; no volem creure, però, que l'ambició de domini arribi tan enllà de què hi hagi qui accepti, en nom d'un ideal, convertir el món en una lluita d'extermini. — ALFIL

ROBES AL FRONT !!

Acaba de constituir-se en aquesta ciutat un nou Comitè per tal d'arbitrar robes per al front.

Es segur l'èxit que ha d'obtenir-se, a jutjar per la marxa que pren la consignació de donatius, tot just començada.

La iniciativa ha estat patrocinada per l'Honorable President de la Generalitat de Catalunya. Es suficient el fet de proposar-ho l'Aglutinant Català per a què d'una manera cega acatem la voluntat expressada aquesta vegada en forma de prec. El respecte a la iniciativa de les altes institucions; el respecte a les necessitats que, semblant tenir un fons de materialitat, prefereixen l'ordre moral; també per respecte als germans, als fills, als parents, als companys dels ciutadans, que volen roba, una peça qualsevol que, a més de mitigar-los l'acció del fred, els ha de proporcionar moltes alegries i potser també tristeses. Es ben segur que ho agrairan i l'agraïment sols pot donar-se quan la satisfacció ompli l'esperit.

Tot el que es pugui s'ha de fer, per al soldat que, disposat sempre per al combat pròxim o llunyà, es manté en armes (terrible raó), i no les deixarà fins a sentar la pau vexada i escopida per una casta malvada, per un «braç» corromput que, des que per unes conveniències o fins egoistes particulars posà en l'escenari tràgic del Marroc, entre altres, l'escena d'Anual, on si perderen vint-i-dos mil fills de mares espanyoles, en un tancar i obrir d'ulls, no ha deixat tranquil·la la pau social a Espanya, la pau d'un poble que, pesi a qui pesi, vol solucionar el problema que aquells li plantejaren: de l'ordre, del benestar equitatiu i del respecte humà que exigeix el nostre temps.

Té, doncs, també, el crit de: Robes al Front!!, el significat que us acabem d'exposar; i els qui no l'acceptin o el desoeixin se'ls ha de considerar, no precisament com a feixistes (mot que és mal emprat en moltes ocasions), sinó com a cosa molt pitjor: com enemics de l'ordre, del veritable ordre que tots els antifeixistes propugnem, i que és defensat per la joventut que «demana robes», disposada a vessar la pròpia sang.

Marià Serra